

CURRICULUM VITAE

Naam: Goos

Voornaam: Maria

Geboren: 25 februari 1956 in Breda

Beroep vader/moeder: Hoefsmid/huisvrouw

Opleiding: HAVO en docentenopleiding aan de Toneelacademie in Maastricht

Beroep: Toneel- en scenarioschrijver, regisseur

Burgerlijke staat: Gehuwd met de acteur Peter Blok

Hoofdworke: Toneel: *Blessuretijd* (1983), *De keizerin van België* (1985), *Alpenruhe* (1999), *Familie* (2000), televisie: *Pleidooi* (31 afleveringen, 1991-1994), *Oud Geld* (19 afleveringen, 1995-1997)

Trefwoorden: De mens achter de kakker, knellende familiebanden, trefzekere dialoog

Prijzen: O.a. Gouden Kalf Beste Televisiedrama voor *Pleidooi* (1993) en Nipkow-schijf voor *Oud Geld* (1998)

VADER EN DOCHTER

OUD GELD

Goos

Oud Geld is een televisieserie bestaande uit tien en later nog eens negen afleveringen. De serie valt op door de hoge kwaliteit waarmee zij is geschreven en gemaakt. De auteur is Maria Goos, die het verhaal situeerde in een milieu dat zij goed lijkt te kennen: dat van een welgestelde, ietwat bekakte bankiersfamilie, de Bussinks. *Oud Geld* begint met een situatie die in de verte aan King Lear doet denken: Splinter Bussink, de oude directeur van de Bussink Bank vertrekt om ruimte te maken voor een overname van zijn familiebank door een moderner georiënteerde zakenbank, de Holland Bank. Echter, om hen nog drie jaar de absolute macht te onthouden, verdeelt Splinter zijn aandelenbezit over zijn vrouw Guusje en hun drie kinderen: de introverte econometrist Kiet, die in de directie komt, de kunsthandelaar Ole en de dwarse jongste dochter Pup, die samenwoont met de immer drinkende popmuzikant Erik. Splinters beslissing zet een complex verhaal in gang, waarin tegen de achtergrond van de financiële strijd tussen Oud en Nieuw Geld, een breed portret van de traditionele maar uitstervende 'betere kringen' geschilderd wordt. De familie Bussink blijft weinig bespaard, zowel op financieel als emotioneel vlak. Door een mislukte handel in iconen, waarvoor Ole alles op het spel zet, en zelfs zijn aandelenpakket beleent, kraakt niet alleen Splinters plan maar ook de familie in zijn voegen. We krijgen de huwelijksmoeilijkheden van de kinderen te zien en hun strijd om onafhankelijk te zijn. We zijn getuige van allerlei machinaties, waardoor de Bussink Bank uiteindelijk niet meer bestaat.

De uitgekozen scène komt uit aflevering 3, als alles nog goed lijkt te gaan. Er is één wolkje aan de hemel: de eigenwijze Pup heeft besloten te trouwen met Erik, die op deze manier ook toegang tot haar vermogen krijgt, al kan dat Pup niets schelen. Ze heeft haar handen en haar hart vol aan Erik en staat daarom op een huwelijk, inclusief feest. Er komt een feesttent, met orkest en eten en drinken en iedereen is er. Halverwege heeft Splinter zijn dochter naar buiten geroepen.

De tuin, buiten de tent, is een oase van rust in de beginnende schemering van de late middag.
Op een wrak bankje naast de orchideeënkas van Guusje zitten Splinter en Pup. Splinter is een beetje nerveus.

SPLINTER

Ik ben deze week even in de stad geweest om een kleinigheidje voor je te kopen.

Alleen al deze zin ontroert Pup hevig. Splinter kijkt weg, de tuin in. Estelle, de hond, scharrelt tevreden rond.

SPLINTER

Ik weet ook niet hoe ik daar nou bij kwam. Het is een beetje mal.

(blijft wegstaren)

Ik geloof dat het nogal sentimenteel is. Dat moet je me maar vergeven... Door die hele toestand... en dat gedonder met die beuk, en wat er allemaal voorbij is...

(en ineens schiet hij vol)...

Afschuwelijk is het toch allemaal.

PUP

Wat Pappa.

SPLINTER

Dat kleine meisjes groot worden.

Ze glimlacht.

PUP

(lief)

Sorry.

Hij glimlacht. Tast in de zak van zijn jasje en geeft haar het cadeautje. Een klein ding, niet ingepakt, alleen maar in een vloeipapiertje.

SPLINTER

Het is maar een dingetje. Niet eens mooi eigenlijk.

Pup kijkt naar het hangertje in haar hand. Een kettinkje met een brokje van het een of ander. Op de achtergrond klinkt de muziek van het Italiaanse orkestje.

SPLINTER

Het is geslepen in twintig kantjes. Voor elk jaar dat je bij ons was een kantje.

PUP

Papa. Wat ontzettend lief van je.

Hij staat op. Gaat weer zitten.

SPLINTER

Niet huilen Pupje. Niet huilen. Het wordt allemaal nog veel erger.

PUP

Nee toch?

SPLINTER

Ik weet het ook niet, en nou niet nog harder gaan huilen, maar ik heb iets bedacht en enfin... dat ding is van goud.

PUP

Ja?

SPLINTER

Het heeft een bepaalde waarde. Dat heb ik laten uitzoeken. Wat die waarde moest zijn.

PUP

Wat wil je zeggen pappa?

SPLINTER

Dat ding is zoveel waard dat je, waar je ter wereld ook bent, altijd naar huis kunt komen. En dan heb je ook nog wat over voor een kopje koffie onderweg.

Dit is de nekslag. Pup begint schokschouderend te snikken en Splinter moet zijn neus snuiten. Estelle zorgt dat ze van de partij is. Pup en Splinter moeten van de weeromstuit lachen en omhelzen elkaar.